

«ΛΑΧΤΑΡΑ ΓΙΑ ΚΕΡΑΣΙΑ» ΤΗΣ Α. ΟΣΙΕΤΣΚΑ
ΣΤΟ ΤΡΕΝΟ, ΣΤΟ ΡΟΥΦ

Κυρίως οι ηθοποιοί

Το έργο της Α. Οσιέτσκα, που παρουσιάζεται σ' ένα βαγόνι τρένου στην καρδιά της Αθήνας, είναι μια τυπική κομεντί, τρυφερή και ευαίσθητη με ηθογραφικά στοιχεία, δεν μπορεί όμως να προβληθεί σαν αντιπροσωπευτικό της πολωνικής δραματουργίας. Παρότι ξετυλίγεται, και μάλιστα εντατικά, η ζωή δύο νέων ανθρώπων σε μια μικρή πόλη κοντά στη Βαρσοβία, με όλη την γκάμα των προβλημάτων και των συνθηκών του περιγύρου, εν τούτοις ο θεατής διαπιστώνει με έκπληξη πως το έργο είναι πολωνικό όσο και αμερικανικό. Αν τα ονόματα προσώπων και πόλεων αλλάζουν, κάλλιστα μπορεί να πείσει πως διαδραματίζεται στην Αγγλία, την Ιρλανδία, τη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ελλάδα ή τη Ρωσία. Αυτό ασφαλώς δεν είναι ελάττωμα του έργου, ίσως μάλιστα θα πρέπει να αναφερθεί σαν αρετή του. Το ζευγάρι που μόλις χώρισε, συναντιέται συμπτωματικά, σ' ένα άδειο βαγόνι τρένου και κει αναπαριστούν τα κυριότερα περιστατικά της σχέσης τους, ώπου στο τέλος ανακαλύπτουν πως εξακολουθούν να θέλουν ο ένας τον άλλον, είναι θέμα που μπορεί να συμβεί σε κάθε γεωγραφικό μήκος και γεωφυσικό πλάτος. Το γεγονός ότι δεν έχει το έργο φολκλορικά στοιχεία και νατουραλισμούς ηθογραφικούς δεν μειώνει την ιθαγένειά του, τονίζεται αντίθετα η σκόπευση της σύγχρονης πολωνικής δραματουργίας σε πανανθρώπινο επίπεδο.

Το «Λαχτάρα για κεράσια» είναι έργο γεμάτο θεατρικές αρετές, γεγονός που για τους ηθοποιούς μεταφράζεται σε αυξημένες υποκριτικές απαιτήσεις και για το σκηνοθέτη σε ελκυστικές ευκαιρίες. Στην παράσταση που παρακολουθήσαμε όλες οι ανάγκες του έργου βρήκαν ιδανική ικανοποίηση. Το ότι θα βρισκόταν ένας ολόκληρος συρμός με όλους τους απαιτούμενους χώρους ώστε να διασκευαστεί σε θεατρική αίθουσα, σκηνή, καμαρίνια και φουαγέ και, το πιο δύσκολο, δύο ηθοποιοί να εκτελέσουν τις υπερβολικές αξιώσεις των ρόλων, είναι κάτι που δεν θα φανταζόταν κανείς εύκολα. Κι όμως. Όχι μόνο εξασφαλίστηκαν τα βαγόνια και βρέθηκαν οι κατάλληλοι ηθοποιοί, αλλά και σκηνοθέτης κοντά στη νοοτροπία της συγγραφώς προθυμοποιήθηκε να αναλάβει τη σκηνική πραγματοποίηση. Με όλες αυτές τις ευτυχείς προϋποθέσεις είναι ευνόητο πως έχουμε

να μιλήσουμε για μια εξαιρετική παράσταση.

Αυτός που προθυμοποιήθηκε για τη σκηνοθεσία είναι ο, γνωστός στην Ελλάδα, Πολωνός ηθοποιός Ντανιέλ Ολμπρίνσκι. Θαυματούργησε. Σ' ένα σκηνικό χώρο λίγων τετραγωνικών εκατοστών και σε δύο καθίσματα τρένου τα δυο πρόσωπα του έργου εκτέλεσαν τα πιο τολμηρά σκηνοθετικά επινοήματα. Αγαπήθηκαν, μισήθηκαν, συγκινήθηκαν, νοστάλησαν, ενθουσιάστηκαν, μελαγχόλησαν, μέθυσαν, χόρεψαν και τραγούδησαν. Ο ελάχιστος χώρος μετατράπηκε σε κλαμπ, σε δωμάτιο, σε άλλο δωμάτιο, σε πάρκο με αιώρα. Ένα σκηνοθετικό γύμνασμα πρωτοφανούς δεξιότητας και έμπνευσης.

Χωρίς τη συμμετοχή αυτών των δύο συγκεκριμένων ηθοποιών, όμως, πολύ φοβάμαι πως ο Ολμπρίνσκι δεν θα έφθανε σ' αυτό το αξιοθαύμαστο αποτέλεσμα. Η Τατιάνα Λύγαρη με μια ερμηνεία πολυάνθη και πολύτροφη μετερχόταν από τη μια κατάσταση στην άλλη με εκπληκτική ευκολία. Μας έδειξε ένα ταλέντο πολυμερές και σε απόσταση αναπνοής από το θεατή δοκίμαζε κάθε θεατρικό είδος από μιούζικαλ σε ρομάντσα και από κωμωδία σε δράμα, με τραγουδιστικές και χορευτικές ικανότητες ασυνήθιστες για Ελληνίδα ηθοποιό. Στα ίδια επίπεδα και ο Ανδρέας Νάτσιος. Ισοδύναμος ο ρόλος, ισάξια η ερμηνεία. Ένα ντουέτο βιρτουόζων. Μέσα από μια μεγάλη ποικιλία ρόλων και υποκριτικών καταστάσεων περνάει και ο άντρας και ο ηθοποιός ανταποκρίνεται με άνεση σε όλα. Εδώ πρέπει να σημειωθεί πως άντρες ηθοποιοί με τέτοια προσόντα και δυνατότητες σπανίζουν στο ελληνικό θέατρο και ο Νάτσιος είναι ένα πραγματικό εύρημα.

Ευαίσθητη η μουσική του Μηνά Αλεξιάδη και προσωπική. Δεν φαίνεται επηρεασμένη κι αυτό είναι σπουδαίο στην εποχή όπου οι μουσικές όλο και κάποιον θυμίζουν. Πολύ καλή και η προσαρμογή των στίχων των τραγουδιών από την Αφροδίτη Μάνου. Απρόσκοπτη και ρέουσα επίσης και η μετάφραση της Ηρώς Μαυροειδή. Άθλος η διαμόρφωση του χώρου από τη Λέα Κούση. Κοντολογίς μια εξαιρετική δημιουργία. Αν, ωστόσο, ο θεατής αποκομίζει μια ασυνήθιστη εμπειρία, πολύ λίγο αυτό οφείλεται στον ασυνήθιστο τόπο και στο χώρο που τελείται, αλλά στους συντελεστές και πιο πολύ στους δύο ηθοποιούς.

Αδριανός Γεωργίου